

нал, почти заспал. Само читалището още светеше, през разтворения прозорец блестеше остро синия пламък на апарата и съскаше. По-горе, на пазарния площад, зад навесите някакви невидими в тъмното хора разговаряха полугласно и се тъкмяха за сън. Тук-там белееха налягали волове и тяхното спокойно сумтене се носеше наоколо като въздишки.

Те вървяха мълчаливо. Тя се бе притиснала до него, с отпусната на рамото му глава, и през дрехите си той усещаше познатия овал на нейното нежно, малко скулесто лице.

— Утре рано тръгваме. Няма да поправам нищо тук. След обяд сме в София — рече той и след това добави: — Да вървим сега да спим, докато е време.

Тя не отвърна нищо, само послушно ускори крачките си. Хотелът беше тъмен и тих. Те бяха единствените пътници днес. Сега стаичката им се видя още по-изкривена и гола, но ароматът на липите, който я изпълваше, още по-дълбоко пронизваше, просмукваше телата и съзнанията им, оставаше там и вършеше някаква скрита за самите тях работа. Още от пристигането, една странна отпадналост, някакво чудно-